U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, zastoupeného JUDr. Petrou Humlíčkovou, advokátkou se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** se sídlem Kounicova 67, Brno, v řízení o námitce podjatosti žalobce,

takto:

Soudci Krajského soudu v Brně JUDr. Zuzana Bystřická, JUDr. Faisal Husseini, Ph.D. a Mgr. Petr Pospíšil **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 58/2017.

Odůvodnění:

[1] Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2017, č. j. MMB/0496661/2016/Navr, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno – jih ze dne 27. 10. 2016, č. j. MCBJIH/10842/2016/Rus. Tímto rozhodnutím uložil Úřad městské části Brno – jih Správě železniční dopravní cesty, státní organizaci, provést náhradní výsadbu 430 kusů stromů na pozemcích ve vlastnictví statutárního města Brna a pečovat o vysazené dřeviny.

[2] Dne 13. 4. 2017 vznesl žalobce námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Brně JUDr. Zuzany Bystřické, JUDr. Faisala Husseini, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila. Podjatost dovozuje ze skutečnosti, že jmenovaní soudci tvořili tříčlenný senát, který o této věci rozhodl v předchozím řízení rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 5. 2016, č. j. 29 A 22/2014 - 70. Dle žalobce je nevhodné, aby v senátu 29 A byly opět osoby, s jejichž právním názorem ve své žalobě zásadně polemizuje. Z toho důvodu očekával, že jeho třetí žalobu bude řešit senát 31 A, proto v textu žaloby opakovaně na řadě míst žádá „31. senát“, aby pečlivě posoudil správnost rozsudku „29. senátu“. Žalobce má za to, že tato skutečnost zakládá důvod pochybovat o jejich nepodjatosti při projednávání jeho žaloby podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Soudci Krajského soudu v Brně se k námitce podjatosti vyjádřili v tom smyslu, že nemají žádný poměr k věci, k účastníkům ani k jejich zástupcům. Okolnosti uváděné žalobcem nejsou důvodem pro jejich vyloučení z projednání věci.

[4] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. „[*ú*]*častník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*“

[6] Garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce, patří mezi integrální součásti práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nestrannost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům). Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat šíře, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), tj. v podmínkách projednávané věci žalobci, nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04).

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. „[*s*]*oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“

[8] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publ. pod č. 53/2004 Sb. NSS, dospěl k závěru, že podíl soudce na rozhodování v *předchozím soudním řízení* ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; předchozím soudním řízením není řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků. Obdobně v usnesení ze dne 6. 1. 2005, č. j. Nao 56/2004 - 54, publ. pod č. 545/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud shledal, že smysl právní úpravy vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení „*spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva*

každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce.“

[9] Z námitky samotné i z předloženého spisu je zřejmé, že o shora popsanou situaci *instanční oddělenosti*, tj. rozhodování ve stejné věci u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu, se v projednávané věci nejedná. Jmenovaní soudci vydali dne 26. 5. 2016 rozsudek č. j. 29 A 22/2014 - 70, kterým zrušili rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2014, č. j. MMB/0472533/3013/Navr, a věc mu vrátili k dalšímu řízení, v němž žalovaný následně vydal rozhodnutí, které je v projednávané věci sp. zn. 29 A 58/2017 u Krajského soudu v Brně napadeno žalobou. Takové řízení není „předchozím soudním řízením“ ve smyslu § 8 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Naopak jedná se o okolnost spočívající v postupu soudců *v řízení o* (téže) *projednávané věci*, která podle § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. výslovně *není důvodem* k vyloučení soudců.

[10] Lze tedy uzavřít, že námitka žalobce neobsahuje žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody podjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., a ani z vyjádření shora jmenovaných soudců neplyne nic, co by mohlo založit pochybnost o jejich nepodjatosti; tyto skutečnosti nevyplynuly ani ze soudního spisu.

[11] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že vznesenou námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Brně JUDr. Zuzany Bystřické, JUDr. Faisala Husseini, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila neshledal důvodnou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. června 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu